

Legfelsőbb Bíróság Kfv. 35.029/2009/4.

Adóellenőrzés

Kfv. I.35.029/2009/4. szám

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Rákosfalvy Zoltán ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Szemeti Adelinda jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Nyugat-dunántúli Kihelyezett Hatósági Osztály (alperes címe) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróságon K.27.126/2008. számon indított és ugyanezen bíróság 2008. szeptember 18-án kelt K.27.126/2008/7. számú jogerős ítéletével befejezett perében az alperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Legfelsőbb Bíróság a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság K.27.126/2008/7. hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

Az első fokú adóhatóság 2002-2006 adóévekre vonatkozóan bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytatott le a felperesnél személyi jövedelemadó és százalékos egészségügyi hozzájárulás adónemekben. Az ellenőrzés eredményeként határozatával 2002 adóév vonatkozásában 1.615.581 Ft személyi jövedelemadó és 444.285 Ft százalékos egészségügyi hozzájárulás adókülönbötet állapított meg, valamint 1.029.932 Ft adóbírság és 1.101.101 Ft késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte a felperest. A lefolytatott becslési eljárás alapján nem fogadta el, hogy a felperes 4 millió forint megtakarítással rendelkezett a 2002 adóév nyitó tételeként. E körben nem fogadta el a felperes azon hivatkozását, hogy bútorok felújításával foglalkozott, a megtakarítás ezen bútorok eladásából származott.

Az alperes 8529765514/2008. számú határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében továbbra is fenntartotta, hogy 4 millió forint megtakarítással rendelkezett, e körben az alperes nem tárta fel kellően a tényállást, a felperes javára szolgáló körülményeket nem vette figyelembe.

Az első fokú bíróság jogerős ítéletével az alperes kijavított határozatát hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárásra kötelezte. A bizonyítékok értékelése alapján arra a megállapításra jutott, hogy a 2001. augusztus 25-én kelt szerződések szerinti 2.650.000 Ft és 580.000 Ft vételárra, azaz 3.230.000 Ft-ra

bizonyítottanak találta a megtakarítást. Az új eljárásban a 3.230.000 Ft megtakarításként történő elfogadása mellett kell új pénzforgalmi mérleget készíteni.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet kérve annak hatályon kívül helyezését, és a felperes keresetének teljes körű elutasítását. Kifejtette, hogy a felperes hitelt érdemlően nem tudta bizonyítani a bútorok eladását és ennek vételárának meglétét. Az e körben nyújtott felperesi bizonyítékok ennek bizonyítására nem voltak alkalmasak.

A felperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az első fokú bíróság - bár ítéletének rendelkező részéből ez egyértelműen nem állapítható meg - a felperes keresetének csak részben adott helyt. A felperes 4 millió forint megtakarításra hivatkozott, melyből 3.230.000 Ft-ot fogadott el, ezt meghaladóan elutasította a felperes keresetét. Ezen elutasított rész tekintetében a felperes sem felülvizsgálati kérelmet, sem csatlakozó felülvizsgálati kérelmet nem nyújtott be, így ezt a Legfelsőbb Bíróság sem vizsgálhatta felül.

Az Art. 109. § (1) bekezdése, melynek értelmében, ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját becsléssel állapítja meg. Ez esetben - figyelemmel az ismert és adóztatott jövedelmekre is - az adóhatóságnak azt kell megbecsülnie, hogy a vagyongyarapodás és az életvitel fedezetéül a magánszemélynek milyen összegű jövedelemre volt szüksége.

A becslési eljárás az Art. 108. § (1) bekezdése alapján olyan bizonyítási módszer, amely a törvényeknek megfelelő, a valós adó, illetve költségvetési támogatás alapját valószínűsíti. A (2) bekezdés értelmében az adóhatóság bizonyítja, hogy a becslés alkalmazásának a feltételei fennállnak, továbbá azt, hogy a becslés alapjául szolgáló adatok, tények, körülmények, valamint a becslés során alkalmazott módszerek az adó alapját valószínűsítik.

A Legfelsőbb Bíróság már több eseti döntésében kifejtette, hogy az ún. vagyonosodási eljárásban a bizonyítási teher már a közigazgatási eljárásban megfordul. Az Art. 109. § (1) bekezdése alapján az adóhatóságnak kell bizonyítani a becslési eljárás alkalmazásának fennállását, majd ezt követően az Art. 109. § (3) bekezdése alapján a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést, az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja. Az adóhatóság az adózó által előadott tények, adatok valóságtartalmát, az adó megállapításához való jog elévülési idejét megelőző időszakra vonatkozóan is vizsgálhatja, ha az adózó állítása szerint vagyongyarapodásának forrása ezen időszakban keletkezett. A bizonyítás lényege, hogy most már az adózó érdekkörébe áll, hogy hitelt érdemlő adatokkal igazolja a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést. Ennek elmaradása, vagy sikertelensége az adózó hátrányára esik.

A perbeli esetben a felperes már a közigazgatási eljárásban hivatkozott arra, hogy 4 millió forint megtakarítással rendelkezett, amely jövedelemre az általa felújított bútorok eladásából tett szert. A közigazgatási iratok alapján megállapítható volt, hogy az adóhatóságok ezeket a hivatkozásokat, illetve bizonyítékokat egyenként és összességükben vizsgálták, de azokat nem fogadták el.

Az első fokú bíróság is vizsgálta a perben a felperes által hivatkozottakat és a Pp. 221. § (1) bekezdése alapján részletes indokát adta annak, hogy miért fogadta el

részben azokat (2001. augusztus 25-i eladások). A felülvizsgálati eljárásban - annak rendkívüli perorvoslati jellegéből adódóan - a tényállás vitatására, módosítására, és a bizonyítékok újraértékelésére vagy felülmérlegelésére nincs lehetőség. Erre csak akkor van mód, ha a jogerős határozatot hozó bíróság tényállást nem állapított meg, vagy a megállapított tényállás hiányos, iratellenes, illetve a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül mérlegelte.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint azonban az első fokú bíróság a fenti hibáktól mentesen állapította meg az ügy alapját képező tényállást, és a bizonyítékok mérlegelésénél sem volt tapasztalható kirívóan okszerűtlen mérlegelés, így nem volt jogi lehetőség annak újraértékelésére, felülmérlegelésére.

Mindezekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság az első fokú bíróság jogerős ítéletének felülvizsgálattal támadott részét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes alperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes felperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes alperes személyes illetékmentességére figyelemmel a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2009. szeptember 24.

Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Hajnal Péter sk. előadó bíró, Dr. Darák Péter sk. bíró